

El Departament d'Educació, un cop més, improvisa un avançament escolar fruit de la manca de reflexió i de consens amb el Consell Escolar, sindicats i famílies

El Departament d'Educació, un cop més, improvisa un avançament del calendari escolar que començarà el proper 6 de setembre a infantil, primària i secundària obligatòria. Aquesta modificació ha estat caracteritzada per la manca de reflexió i de consens amb el Consell Escolar, sindicats i famílies.

La Intersindical ens oposem frontalment a aquesta manera de fer d'un Departament que només té en consideració allò que li dicta la Fundació Bofill en comptes d'escoltar la comunitat educativa i atendre les veritables necessitats tant de l'alumnat com dels professionals de l'educació. Són molts els arguments que ens porten a rebutjar unes polítiques educatives que responen purament a interessos marquetinians, més propis d'un govern neoliberal que no pas d'un d'esquerres.

Els darrers cursos hem pogut veure com, a causa del canvi climàtic, els termòmetres s'enfilaven molt per sobre del que està permès. Recordem que la normativa reguladora, RD 486/1997, estableix que la temperatura a les aules ha d'oscil·lar entre els 17 i els 27 graus. Els passats mesos de maig, juny i setembre es van registrar centenars de casos de lipotímies i cops de calor entre els professionals dels centres i l'alumnat.

Estudis recents demostren que, any rere any, els mesos de calor aniran a més. I què fa el departament, davant d'aquestes evidències? No escoltar i continuar endavant amb el seu pla. Això sí, instal·larà quatre ventiladors i aparells d'aire condicionat als espais comuns d'alguns centres educatius. Què pretén, que s'anxovi tot l'alumnat dins la sala climatitzada que tindrà l'escola afortunada?

Però no només ens hi oposem per qüestions de benestar climàtic; els nostres arguments van més enllà. El fet d'avançar el calendari té altres implicacions que acaben perjudicant l'alumnat: ens referim a la manca de planificació del curs. Les primeres setmanes del mes de setembre han de servir perquè els docents puguin incorporar-se al centre de treball, planificar cursos, preparar materials, fer reunions de traspàs entre centres, entre tutors/es, elaborar programacions, fer grups de tutories, entre d'altres moltes tasques burocràtiques que ens permetran rebre l'alumnat en bones condicions.

La imposició d'aquest inici abrupte acaba sent un perjudici per a l'alumnat que s'arrossega al llarg de tot el curs. En moltes ocasions no sabem quants alumnes tindrem fins al mes de setembre. La preparació que es fa per un grup d'alumnes varia molt respecte la que es pot fer per a una agrupació

diferent. Això, en el supòsit que realment es pretengui posar l'alumnat al centre, tal com promulguen els ideòlegs del Departament.

Continuem amb més raons per mostrar la nostra disconformitat. Catalunya és un dels països on es fan més hores lectives de tota la UE. Quina raó pot haver-hi per justificar aquest augment d'hores, si no és per la necessitat de concebre els centres educatius com aparcaments, i així promoure una millor disponibilitat de les famílies als seus llocs de feina? En efecte, no només és una falta de respecte cap als professionals de l'educació, sinó també cap als infants i joves, que haurien de gaudir de més temps en família. Per reforçar aquest argument, només cal fer una ullada als nous currículums, però això ja són figures d'un altre paner.

El Departament, en la ja infame campanya de màrqueting en què defensava l'avançament del calendari a ritme de rèquiem, anunciava que la mesura comportava "transformació pedagògica, feminisme, conciliació i millora educativa". Bé, la transformació pedagògica l'està aconseguint: els resultats de l'alumnat català són cada cop pitjors, es miri per on es miri. Això és incompatible amb la millora educativa, llevat que millorar vulgui dir passar més dies a l'escola.

Sobre la conciliació, pensem que cal una conciliació familiar, no una conciliació laboral. És a dir, la classe treballadora d'aquest país ens mereixem l'oportunitat de treballar menys hores per poder criar els nostres fills, en lloc d'unes escoles sempre obertes on puguem aparcar la canalla i així ser lliures per treballar fins a l'extenuació.

Per últim, el Departament es llueix quan defensa que es tracta d'una mesura feminista. Ho fa perquè creu que la responsabilitat de cuidar la canalla ha de recaure sobre les dones. Per tant, si les alliberen d'aquesta càrrega durant uns dies, són uns campions feministes. La visió retrògrada que té aquest Departament del nostre model de societat ens sembla totalment reprovable.

De tot plegat només en podem concloure que el Departament d'Educació, lluny de vetllar pel benestar de la ciutadania com un bon servidor públic, no té cap interès per les necessitats de l'alumnat i les famílies, ni pels i les professionals de l'educació. Cal preguntar-se, en conseqüència, quins són els seus interessos.

15 de juny de 2023